

faldne Embedsbroder, som sikkert nu havde fundet Tilgivelse og faaet Oprejsning i Alkærlighedens store Favn.

Det hele Ubehag ved Gaarsdagens kirkelige Teaterforestilling sad ham endnu i Sindet og gjorde ham skamfuld under denne ydmyge Højtidelighed.

Gamle og unge Mænd af Mads Vestrups Troesfæller skiftedes til at bære ham den lange Vej fra Kapellet til Graven. Var Kisten kun fattigt pyntet, saa var der til Gengæld noget rørende højtidsfuldt over den varsomme Maade, hvorpaa disse Mænd løftede den op, naar de for Afløsningens Skyld havde maattet standse et Øjeblik undervejs. Det mærkedes, at det var noget kært og helligt, som de her viste den sidste Ære.

Bagved Kisten gik Fru Stine omgivet af sine Børn. Den lille, værkbrudne Kone var nu saa skæv, at hun bevægede sig ved Hjælp af to Stokke og slingrede med Overkroppen som et Skib i Søgang.

Salmesangen omkring Graven var kun svag, fordi de fleste var ældre Folk. Højt over alle hørtes Susse Frederiksen. Hun stod tæt ved Graven i sin Soldateruniform og ledsagede Sangen med Greb i en Guitar. Det var Mads Vestrups Yndlingssalme, den, han i sin Tid selv havde lært hende, og som han daglig lod synge ved sin Husandagt: